

Чи легко бути джентльменом?

А це вже як вам пощастить, бо мені останнім часом не дуже таланить проявити свої кращі здібності англійського сера. Чи то на заваді стоїть моя селянсько-пролетарська грубість, чи то леді трапляються як бле... Бог його знає. Зазвичай на роботу чи з роботи добираюся маршруткою, ось тут то для справжнього джентльмена справжній клондайк для творення добрих вчинків. Сидячих місць 15-ть, стоячих 25-ть, автобус вміщає в себе (перевірено неодноразово) 65-70 чоловік. Як правило, у вертикальному положенні знаходяться або двері автобуса, або жінки, що рівномірною масою спресовані по салоні. Чоловіки сидять та вдають вигляд, що у них, в крайньому разі, по дві інвалідності та одній грижі. Де вже тут до джентльменських замашок. Я ж, начитавшись романів про лицарів, якось було підхопився та запросив присісти незнайому жінку. Звісно красиву і молоду. Ні, ну не збоченець же я, щоб з бабцями джентльменством займатися. Після кількахвилинного вмовляння молодиці та запевнень, що я не лише здоровий фізично і можу їхати стоячи, а й не стою на обліку у психіатра, жінка таки дозволила себе вмовити і присіла. Навіть мою сумку з паперами взяла собі на коліна. І відразу ж по салоні автобуса покотився шепіт-перемовляння: «А ви бачили кому він місце уступив, а як на неї дивився, і вона, така-сяка, погодилася. А щоб на них...» Так, оце то зробив добрий вчинок, хоч після цього бери та на незнайомій жінці прямо в салоні автобуса і одружуйся. Далі гірше. Певно саме того дня наш водій вирішив перевиконати план і замість 70-ти чоловік помістити в салоні автобуса всі 100! В принципі він правий, їхати хочуть усі, тим паче, на дворі січень. Місяць далеко не літній. Коли взяти до уваги, що як правило, ввечері в село з водієм ми їдемо удвох, то зранку можна дещо і потерпіти незручності. Нічого, їдемо. Я, в буквальному значенні, «вишу» над дамою, і думаю, аби тільки з носа не почало капати та нікому не приспичило виходити через весь салон. Ні, явно сьогодні не мій день. Тільки виїхали на «трасу» як якась бабуся репетує: «Стій! Зупинись! Мені вийти потрібно». Водій зупиняє автобуса і бабуся починає свій вояж салоном. В цьому священнодійстві приймають участь усі пасажери. Спочатку на руках передають рябі сумки з чимось, що одночасно булькає, брязкає та пахне часником. Потім починають по частинах передавати саму бабуся, спочатку її кульбаку, потім саму стареньку і в останню чергу очки, сапожка з лівої ноги та вставну щелепу. Бабуся вийшовши, очками та сапожком не дуже й переймається, переживає за домашню ковбасу в сумці (он воно що часником пахло) та трилітрового бутля самогону (он воно що булькало). Автобус рушив далі. Думалося легше дихатиметься, ага, дулю з маком. Від спортивного передавання старенької усі розпашілі та впріли, чую піт побіг і по моїй спині, з лоба ж закапав як Ніагарський водопад. Капає і на жертву мого джентльменського вчинку. Дякувати Богу вдає, що нічого не помічає. Раптом, в салоні автобуса, звідкіля вибиралася бабуся, піднімається якийсь гам. Чути старече шамкотіння та молоде белькотіння. Якийсь дідок звинувачує молодика в крадіжці його... правильно, вставної щелепи. Виявляється дідок сидів поряд тієї бабусі, в теплоті його розморило і він задрімав. Оскільки автобус було рвучко зупинився, дід сонно клацнув вставними щелепами, а ті взяли і випали. Коли з рук в руки передавали бабуся, то передали і ті щелепи, всі ж думали, що то її. Концертний зал. Сміємося усі до болі вже в своїх щелепах, разом з нами сміється і неборака-пенсіонер. Їдемо далі. Ну, думаю, незабаром мої муки закінчаться. Приїду в райцентр, вийду з автобуса, віддихаюсь і все буде, як каже один мій друг - пучком.

Дулю з маком. Виходять з автобуса не всі. Як правило тільки ті, хто їхав всередині салону, або на так званій «гальорці». Майже там знаходжусь і я. Та не переймаюсь, переживаю лише за пишного капюшона з лисом від моєї курточки, аби ніхто не відірвав. Мій «ісход» завершується вдало, майже без втрат покидаю автобуса, до «втрат» відношу лише те, що поки виходив - повитирав об чиїсь штани свої черевики, з дому йшов були в болоті, а це - блищать. Відчуваю себе як Мойсей на Синайській горі. Автобус рушає далі по дорозі. Через вікно посміхаються беззубо дідок-пенсіонер та білозубо молодиця заради якої я і джентльменув. Неквапом оглянув себе, як не як, а працюю у солідній установі, закидаю на голову капюшона від куртки і завмираю... Щось добряче стукає мене по тім'ячку і падає з моєї голови прямо в мої підставлені долоні. Боже ж мій, день лишень починається. Очам своїм не вірю. В руках тримаю... ага, дідову щелепу. Всі думали, що її передали для тієї бабусі, а вона з чиїхось «лівих» рук випала в капюшон моєї куртки і спокійнісінько собі їхала. Доганяти автобуса і віддати злочасну щелепу? Ні думаю, хлопці, з мене пригод на сьогоднішній день вже вистачить. Кладу тую щелепу на видному місці та бігом звідтіля. Бо чого доброго ще якась пригода трапиться, а я вже ні сміятись, ні плакати не можу. Ну ніякий з мене джентльмен і все, селянсько-пролетарське виховання таки дається взнаки. Ну і Бог з ним. Що серу - добре, то козаку - проблеми. Ось так то...

Олександр ФОРМАНЧУК.